

Honza Křížek

„Vyhlížím pořád nové hudební výzvy a skladatelské příležitosti“

Kdo zažil devadesátá léta, těžko mohl svého času uniknout známé melodii doprovázené slovy „Chci v tobě rejdit, dneska je mi to volný...“. Patřila hitovce Rejdit, která v té době rotovala českými rádii. Měl ji na svědomí právě frontman kapely Walk Choc Ice Honza Křížek. Když „Chodící nanuk“ ukončil v roce 2002 činnost, Honza nezhálel a na pódii se začal objevovat coby zpěvák legendárních Blue Effect. Po smrti Radima Hladíka v roce 2016 už kapela v hraní nepokračovala, a tak se Honza rozhodl pro odvážný krok a vydal se na sólovou dráhu. Jak se mu daří, co mu dala spolupráce s Bárrou Basikovou, proč vzpomíná na devadesátky a jak jeho tvorbu ovlivňuje koronavirová pandemie?

TEXT: MARTA PUŠOVÁ, FOTO: JAN NOŽIČKA

Když se řekne Honza Křížek, řadě lidí se primárně vybaví Walk Choc Ice a hit Rejdit. Těší tě to?

Těší mě to, a moc! Je fajn udělat za život alespoň jednu věc, která má smysl a zůstane lidem zapsaná v povědomí. Makám na tom, aby si mě v budoucnu spojovali taky s nějakou mojí současnou písničkou. Proto jsem letos vydal čtyři nové singly a dělám na nových věcech stále dál. Ale Rejdit už asi bude navždy ta věc, se kterou si mě lidé budou spojovat.

Brzy to bude dvacet let, co Walk Choc Ice vznikli. Jak vzpomínáš na začátky?

Je to šílený, ale příští rok to bude třicet let od první zkoušky Chodícího nanuka. Nechce se mi tomu moc

věřit. Všichni jsme tenkrát hráli v nějaké regionální zábavové kapele a měli chuť se prosadit v kapele s vlastním repertoárem. Povedlo se dát do kupy správný koktejl muzikantů a ani ne po roce jsme vyrazili na první koncerty. Všude chodily spousty lidí a měly po muzice vyloženě hlad. Byla to vážně skvělá doba, o které je i můj nový singl Devadesátky.

Hodláš Walk Choc Ice ještě někdy oprášit?

Umím si představit další comebackový koncert, jaký jsme už v minulosti udělali například k dvaceti rokům od vydání prvního alba Keep Smiling. Ale plnohodnotný návrat spíš ne, na ten bychom už těžko našli čas a energii. Každý má svůj život, svou rodinu a zaměstnání a taky

svou aktivní kapelu. Jinak jsme ale v kontaktu a zůstali jsme dodnes kamarádi.

Další legendární kapela, ve které jsi působil, byli Blue Effect, kteří ukončili činnost v roce 2016 po smrti Radima Hladíka. Myslíš, že je ještě nějaká šance na její vzkříšení?
Radim Hladík byl jediným původním

členem Blue Effect a po jeho odchodu se pro mě tahle kapitola uzavřela. Ale ne úplně, protože jsme v roce 2018 uskutečnili spolu s B-Side Bandem Josefa Buchty, členy brněnské filharmonie a sborem Czech Ensemble Baroque koncert Pocta Radimu Hladíkovi a Blue Effect. Považuji to za výjimečnou příležitost poklonit se Radimově památce a jít svou cestou dál. Příští rok máme v plánu tento koncert zopakovat.

Jaká je tvoje nejoblíbenější vzpomínka na Radima Hladíka?

Radim byl velmi skromný a uctivý člověk. Když hrál, vypadalo to, jako by meditoval. Skvěle se s ním spolupracovalo a měl na nás velký vliv. Hodně cvičil na kytaru a sledoval nové hudební trendy a technické vymoženosti. S úsměvem vzpomínám, jak za mnou po jednom z prvních koncertů přišel nějaký mladík a říkal: „Kluci, to byla pecka, super koncert. Jo a toho staršího kytaristu, tak toho si nechte, ten je skvělejší!“

Po ukončení činnosti Blue Effect ses vydal na sólovou dráhu. Jaký je rozdíl v tom, rozjíždět nový projekt nyní a před dvaceti lety?

Před dvaceti lety jsem se vezl s kapelou na crossoverové vlně a měl úplně jiné starosti, než mám dnes. Neměl jsem rodinu, jen kapelu, kámoše a svůj skejt. Rozjet sólovou kariéru po čtyřicítce mělo ale smysl i správný čas. Mám už na věci svůj pohled a snad i nějaké zkušenosti. Nic ale nenahradiš tím, když si něco zkusíš sám, a to je hlavním důvodem, proč jsem se k tomu opravdu odhodlal. Abych zjistil, jaké to vlastně je a jestli na to vůbec mám.

Už jsi zmínil svoji novinku, singl Devadesátky. Co z této doby ti na české hudební scéně chybí?

Nový singl a videoklip jsou přesně o tom a téhle době. O svobodě, která byla cítit ve vzduchu na každém kroku. O lidech, které jsem potkal a kteří mě ovlivnili a formovali, a dnes mi to setkávání s nimi chybí. O tom, že jsme byli více spjatí touhou poznávat nové věci a méně jsme jeden druhému něco vyčítali a záviděli. Jsem rád, že se mi do klipu povedlo dostat takové osobnosti, jakými jsou Dan Bárta, Petr Čtvrtníček, Tereza Pergnerová nebo Franta Černý z Čechomorů. Je zde vedle sebe v jednom

videu čtyřicet osobností, kterých si moc vážím, a jsem rád, že se podařilo tenhle projekt dotáhnout do konce.

Myslím si ale, že dnes máme neuvěřitelné možnosti, jak svou hudbu zaznamenat a ukázat světu. Všude kolem nás je spousta skvělé hudby. A když se někomu něco nelíbí, může přepnout na jiný kanál. Rozhodně v tomto ohledu žijeme v naprosto fantastické a kouzelné době.

Nedávno jsi také vydal singl s Bárou Basikovou, který se ohlíží za ne tak kouzelnou dobu komunismu. Jak ty vzpomínáš na dětství před rokem 1989?

Odjakživa mám tendenci rozdělené věci spojovat. Přál bych si, abychom se vzájemně přestali hádat a přestali závidět jeden druhému nos mezi očima.

Byla to doba plná štěstí, lásky a pohody. Byli jsme děti a víc než politiku jsme vnímali hřiště a víkendové návštěvy u dědy a babičky v Potštejně. Odmalička u nás doma hrála hudba. The Beatles, David Bowie, J. S. Bach, Frank Zappa. Na druhou stranu se veřejně nesmělo otevřeně kritizovat systém, cestovat ani svobodně podnikat. Vnímám, že tu vládne tvrdá ruka rudého bratra, a že je potřeba dávat si pozor na pusy.

Cítíš, že tě komunismus nějak poznamenal?

Něco z toho strachu otevřeně se vyjadřovat ve mně pravděpodobně zanechalo nějakou stopu. Rodinu mojí ženy komunisté tvrdě perzekvovali a ten šrám je v tomhle případě mnohem hlubší.

Co se podle tebe dá dělat pro to, aby se podobná doba už neopakovala?

Snažím se žít a chovat se slušně, nikomu nechci zasahovat do jeho prostoru a věřím, že se mnou bude jednáno stejně. Věřím v naše děti a přeju jim, aby vyrůstaly a žily ve svobodné společnosti. Nepodporuju zlo a nikomu nic zlého nepřeu. Odjakživa mám tendenci rozdělené věci spojovat. Přál bych si, abychom se vzájemně přestali hádat a přestali závidět jeden druhému nos mezi očima. Když každý začne tímhle způsobem sám u sebe, věřím ve společný výsledek a dobrou náladu ve společnosti.

K písni Křídla tažných ptáků jste natočili i klip, který reflektuje tehdejší zásadní okamžiky. Co tebe z té doby zasáhlo nejvíc?

Podobu videoklipu má na svědomí Michal Skořepa. Všechny vizuální nápady jsou jeho. My jsme pouze korigovali, aby z toho nebyla příliš velká antikomunistická agitka. Chtěli jsme pouze dovyprávět příběh textu. Příběh lidí, kteří za vlády komunistů ztratili své domovy, rodiny a kamarády a museli opustit svou vlast. Právě ty zpřetrhané vazby mezi lidmi vnímám jako zásadní téma té doby.

Příběh ti v písni pomáhá vyprávět Bára Basiková, proč právě ona?

Báru už dlouho obdivuju jako zpěvačku i jako výraznou osobnost. Napadlo mě, že by mohla podtrhnout náladu mojí písně, že její hlas umocní celkový dojem a vyznění téhle skladby. Měli jsme už společnou zkušenost z předchozí spolupráce v pořadu Garráž, který jsem moderoval. Bára tam s mou kapelou zpívala Babe I'm Gonna Leave You od Black Sabbath. Udělala na mě obrovský dojem, i proto jsem se rozhodl ji oslovit ohledně spolupráce na společném duetu. Hudební produkci obstarali Tomáš Lacina a Jan Steinsdörfer, tedy muzikanti, se kterými jsem si už dlouho přál spolupracovat. Kytary nahrával můj dlouholetý kamarád Lukáš Chromek a já, bicí natočil náš kamarád a bývalý spoluhráč Michal Kolouch Daněk. Natáčení singlu i klipu jsme si moc užili. Bára je profík, zajímala se od začátku o to, jak bude ve finále skladba znít, nadchla se pro text a pro tuhle myšlenku.

Užít si s kolegy natáčení klipu a singlu zní v dnešní době skoro neuvěřitelně. Jak moc tě ovlivňuje momentální dění ohledně koronaviru?

Stýská se mi po hraní, po kapele a fanoušcích. Po ježdění a po lidech kolem toho blázince. Po technících, po zvukařích a po stáncích s trdelníkem na každé městské slavnosti. Stýská se mi po úsměvech lidí a po hřejivém objetí beze strachu. Snažím se nepropadat panice a soustřeďuju se především na svou rodinu a na svou práci. Během celé té šílené doby se mi letos povedlo vydat čtyři nové singly a ke každému videoklip. Složil jsem hudbu k dokumentu o koronavirové krizi Jaro v nouzi a skládám i reklamní hudbu. Naštěstí mám ženu, která má práci, a daří se nám společnými silami uživit rodinu a být spolu šťastní. Radovat se z toho, že se máme.

Máš nějaký záložní plán?

Člověk by určitě měl nějaký mít. Spoléhám na to, že všechno přejde, že to zvládneme a budeme žít zase svoje životy. Nepřipouštím si jiný scénář, než je tenhle s dobrým koncertem.

Až tohle všechno pomine, jak vidíš českou hudební scénu?

Bude se z toho, chudák, dlouho zvedat a vzpamatovávat. Řada akcí, kapel, pořadatelů a dalších subjektů to asi nezvládnou, a odpadnou. Ale ne proto, že jsou špatní v tom, co dělají. Odpadnou proto, že žijeme v tak náročném době a bez podpory státu se to prostě zvládnout nedá. Přesto doufám, že se podaří vrátit kulturu zpátky do zajetých kolejí a že se spolu budeme moct potkávat, hrát si a bavit se.

Bez ohledu na koronavirus, co v hudbě plánuješ v novém roce?

S kapelou jsme před Vánoci odehráli streamovaný charitativní on-line koncert a pracujeme na novém materiálu. Taky chystáme můj nový hudební pořad, kam si budu opět zvat hudební hosty na rozhovor a společné hraní. Vyhlížím pořad nové hudební výzvy a skladatelské příležitosti. Hlavně ale přeju nám všem, ať tohle zvládneme a můžeme zase v klidu a bezpečně žít! ☑